

- 2) Har en bekræftende besvarelse af spørgsmål 1 til følge, at reglerne om de frie kapitalbevægelser ikke finder anvendelse på koncernforbuddet, eller i det mindste, at koncernforbuddet ikke skal efterprøves i forhold til reglerne om de frie kapitalbevægelser?
- 3) Udgør de også til grund for Won [Wet onafhankelijk netbeheer, lov om uafhængig netdrift] liggende målsætninger om ved forebyggelse af krydssubsidiering i vid forstand (herunder også strategisk udveksling af oplysninger) at skabe gennemsigtighed på energimarkedet og forhindre konkurrencefordrejning udelukkende økonomiske hensyn, eller kan de også anses for ikke-økonomiske hensyn i den forstand, at de som tvingende almene hensyn efter omstændighederne kan begrunde en restriktion for de frie kapitalbevægelser?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunalul Vâlcea (Rumænien) den 29. februar 2012 — SC Volksbank România SA mod Ionuț-Florin Zglimbea, Liana-Ramona Zglimbea

(Sag C-108/12)

(2012/C 151/29)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Tribunalul Vâlcea

Parter i hovedsagen

Sagsøger: SC Volksbank România SA

Sagsøgte: Ionuț-Florin Zglimbea, Liana-Ramona Zglimbea

Præjudicielt spørgsmål

Kan artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13⁽¹⁾ fortolkes således, at begreberne aftalens hovedgenstand og pris, som denne bestemmelse henviser til, omfatter de komponenter, som udgør den modydelse et kreditinstitut har ret til i henhold til en forbrugerkreditaftale, dvs. de årlige omkostninger i procent for en forbrugerkreditaftale (som defineret i direktiv 2008/48⁽²⁾ om forbrugerkreditaftaler), som hovedsagelig består af en fast eller variabel rentesats, bankgebyrer og andre omkostninger, som er inkluderet og defineret i aftalen?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler (EFT L 95, s. 29).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23.4.2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT L 133, s. 66).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 29. februar 2012 — Ministero per i beni e le attività culturali m.fl. mod Ordine degli Ingegneri di Verona e Provincia m.fl.

(Sag C-111/12)

(2012/C 151/30)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio di Stato

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Ministero per i beni e le attività culturali m.fl.

Sagsøgte: Ordine degli Ingegneri di Verona e Provincia, Consiglio Nazionale degli Ingegneri, Consiglio Nazionale degli Architetti, Pianificatori, Paesaggisti e Conservatori, Alessandro Mosconi, Comune di S. Martino Buon Albergo, Ordine degli Architetti Pianificatori Paesaggisti e Conservatori della Provincia di Verona, Istituzione di Ricovero e di Educazione di Venezia (IRE) og Ordine degli Architetti di Venezia.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er direktiv 85/384/E[Ø]F⁽¹⁾ for så vidt angår den del (artikel 10 og 11), hvori den som en overgangsforanstaltning tillader udøvelsen af virksomhed på arkitekturområdet for borgere fra andre medlemsstater, der er i besiddelse af de udtrykkeligt angivne kvalifikationsbeviser, til hinder for at anse en administrativ praksis i Italien for lovlig, hvis retlige grundlag er artikel 52, stk. 2, første del, i kongeligt dekret nr. 2537 fra 1925, hvori det er fastsat, at visse arbejder i relation til ejendomme af kunstnerisk værdi specifikt er forbeholdt ansøgere med kvalifikationsbevis som »arkitekt« eller for ansøgere, som beviser, at de opfylder særlige uddannelseskra, der er specifikke for branchen for kulturelle goder, og er mere vidtgående end de krav, som generelt giver adgang til erhverv på arkitekturområdet i henhold til det nævnte direktiv?
- 2) Kan denne praksis nærmere bestemt bestå i, at også erhvervsudøvere fra andre medlemsstater end Italien, selv om de er i besiddelse af et kvalifikationsbevis, som i princippet berettiger til udøvelse af erhverv på arkitekturområdet, skal gennemgå en specifik vurdering af den professionelle kompetence (dvs. således som det er tilfældet for italienske erhvervsudøvere i forbindelse med aflæggelse af statseksamen som arkitekt) alene med henblik på adgangen til at udføre de former for arbejder, der er omfattet af artikel 52, stk. 2, første del, i kongeligt dekret nr. 2357 fra 1925?

⁽¹⁾ EFT L 223, s. 15.